Reciprocity Beneficial for Canada

Why the Liberals Must Remain in Power

Why we shall Vote

FOR THE

LIBERAL PARTY

ONTARIO

THE PRESENT CAMPAIGN.

It is the lot of the year 1911 to occupy a rather prominent place in Canadian history; for not only does it mark the dissolution of a very short parliament, not only will it serve to show the strength of the different political parties in Canada and the relationship between them and the people, but if Reciprocity be the outcome of the impending elections, as is only too probable, we may be certain that a new era commences in this country with the year 1911.

There can be no doubt that the present campaign is the liveliest that Canadian people have ever seen, both because of the powerful positions the parties have taken up and the grand question which is at issue.

The last week of September will again test the strength of the Laurier Government and all indications point to the impregnability of that stronghold.

If the question of Reciprocity is to determine the direction and issue of the great electoral struggle, the people have only to peruse the arguments set forth pro and con Reciprocity, and make up their minds as to whether they should take issue with the one party or the other. So much for the task of citizens as citizens.

We, as Jews, however, have a double duty, and, therefore, a double task to perform. We cannot only concern ourselves, at present, with the cogency of the arguments as regards Reciprocity, but must direct our attention to the various policies of the parties; and we trust that, with very few exceptions, our views regarding the Liberal Party and the Laurier Government are not incompatible with our disposition towards Reciprocity.

It must be remembered that besides having the interests of the country we live in at heart, we must also not neglect the interests of our people, and consider very carefully the attitude of the Liberals or the Conservatives towards the Jews.

We are no longer the mere handful of some years ago. No muddle-headed politician could attack us now in Parliament with impunity.

The Jews of this country have grown both in numbers and in influence and this influence is even extended outside of their circle. Our former adversaries were obliged to recognize the fact that 125,000 Jews are not to be dealt with lightly, and it is incumbent upon us now to show that they were not mistaken.

The political activity among the Jews in this country spurred on by the local Jewish press has given a new phase to Canadian politics —a phase which must turn out beneficial for the country, judging from what the Jews have contributed thus far towards the welfare of Canada.

The Jews in this country have never been known to organize and vote in a body, yet it is incontestable that the vast majority of them cast their ballots in favor of the party that always proved friendly to them; and that was the party that was always found to be the most efficient in governing Canada. It seems as if the interests of the Jews always coincided with those of the country they live in.

The Jews have ever tended towards liberal-mindedness and broad policies, and as far as is known, no country has ever had occasion to regret this tendency. It is to be hoped, therefore, that they will not swerve from their old path on that memorable day—the day of the elections.

As to the matter of Reciprocity, let us bear in mind that this part is directly in accordance with the Liberal policy, nay, more, it is the necessary outcome of it, and anybody who will take the trouble to examine the facts and arguments in this pamphlet will be bound to come to the conclusion that the proposed agreement will benefit our country in every way.

RECIPROCITY A GOOD THING FOR CANADA.

Those who oppose Reciprocity, and go about prophesying dire things as the fruit of its adoption, are the same people—or their

natural descendents—who threatened that if the Liberal party came into power in 1896, they would close up their factories and flee the country, because it would mean inevitable ruin.

They professed to foresee, and they foretold, that the election of a Liberal administration would mean blue ruin, and altogether they made of themselves gloomy soothsayers.

How did these ebon prophecies turn out? Everybody knows. So false were they that the same people who made them now declare that Canada is so prosperous—and has been so prosperous throughout the whole of the Liberal regime—that it would be wicked to change anything.

When the Liberals inaugurated the policy of preference with the Mother Country, the same Cassandras got busy again. They predicted that Canada would be flooded with the products of cheap British labor; that Canadian workmen could not live as such paupers did; that it would destroy our industries, throw our people out of work to starve and disappear, or reduce them to the same ignominious level as the pauper labor of Europe.

What did this croaking amount to? False soothsaying! And with such a record of lamentable failure to predict the future, Canada will scarcely be disturbed by the jeremiads of these people now.

Some Canadians, however, may have been fooled by a political cry that is, and always was, a fraud. Mr. Borden, on behalf of a section of the party which he leads, announced in dreadful tones that owing to the Reciprocity Agreement, the fate of Canada is in the balance. It is, however, the judgment of Mr. Borden and his followers which is in the balance.

Mr. Borden, against all the facts of history, has had the temerity to declare that the consummation of the Reciprocity Agreement would reverse the policy of Canada for the past thirty years! He also declares that the present Government had no mandate to enter into reciprocal negotiations, and insists that he will obstruct the business of the country if it is not submitted to the people.

Why, then, if there was no mandate, was it the first thing the Laurier Government did, after entering office at the close of 1896, to go to the United States with a view to negotiating such a treaty?

Indeed, that sacred thing, the "National Policy," was born of the Canadian people's resentment at having their overtures in this direction turned down. The National Policy made its whole plea as being the negative pole of reciprocity. "Reciprocity of trade or reciprocity of tariff" was Sir John Macdonald's war cry. He was unwilling to own himself a protectionist. he only wanted duties he said, as a whip wherewith to win reciprocity.

But one of the jokes of the anti-reciprocity campaign is the allegation that "this grave step would lead inevitably to the denationalizing of Canada, and the absorption of it into the United States." What is it that is to accomplish this? Simply the renewal of a state of things, as we have said, which it was the central object of all Sir John Macdonald's statesmanship to regain.

Reciprocity was his cry from the time that boon was withdrawn a little before Confederation, till his last great manifesto in 1891. In 1878 his argument for the so-called National Policy, that protection would force the United States to give us reciprocity, and reciprocity legislation, similar to the agreement, now come to, was actually embodied in the act which brought the National Policy into being. In the 1891 manfesto Sir John said: "We are desirous of having a fair reciprocity treaty; but we will not consent to open our markets to you while yours remain closed to us."

When the Liberals met with a like refusal in 1897, to that which had previously befallen the Conservatives, they came home saying that they would never again make application to Washington: it was now the turn of Washington to open negotiations, for Canada could not, in self-respect, do it any more. It was then that the true National Policy was inaugurated by the lowering of our duties towards Great Britain. It was then that our East and West business developed enormously, and that the era of Canada's prosperity set in. So greatly have we prospered that the United States has changed its attitude and approached us. And now we are bid to tell them that we do not want reciprocity!

The former era of reciprocity was one of growth, of racial amity in Canada, and of national consolidation which resulted in Confederation. The lowering of our tariff towards Britain was followed by

such unprecedented prosperity that there has been a general demand, through the country parts at least, for more of the same. The lowering of our tariff towards the United States will, in like manner, bring prosperity.

Furthermore, the statements being made by the opponents of the agreement convey a totally wrong impression. According to them, anyone would think that our tariff had kept the "Americans" out of the Canadian market, and that the "preference" we have given to Great Britain had given that country the bulk of our trade. What are the facts? We take the latest figures from blue books giving the Trade and Navigation returns, and we find that in the month of November last we imported from Great Britain goods to the total of $9,378,094, compared with a total of $25,882,981 from the United States; and that for the eight months ending November, 1910, we imported from Great Britain goods to the amount of $73,744,998, as compared with $185,562,370 from the United States.

Now, if the empire is to be disrupted, if we do a big trade with the United States, does it not look as if the disruption has been going on at a great rate, in spite of our tariff and without any aid from a reciprocity agreement? Let us reiterate that, in spite of a high tariff, we to-day purchase two and a half times as much from the United States as we do from Great Britain, and let us not forget that of the $185,562,370 of imports into Canada from the United States for the eight months of the present fiscal year ending June 30, $86,906,400 came in free, and consisted of cotton, corn, and other raw materials which Canada could not do without and maintain her prosperity.

This must appeal to reasonable people, and convince them that no government, Liberal or Tory, or what not, could have been insane enough to have done other than the present Government has done. Another thing for the consideration of those critics who are rushing in hastily, if not lightly, to oppose this reciprocity agreement: These are the very people who maintain that "the balance of trade is against us," when our imports from a country exceed our exports to it. If that be true, the balance of trade is at present very much against us, so far as the United States is concerned, for while

we bought from her during the eight months of this fiscal year ending November, as we have said, goods to the total amount of $185,562,370, we only sold to her goods to the amount of $78,129,218, of which $7,294,275 was of foreign and only $70,834,943 of domestic origin. This "shocking" state of things is what the "antis" are now combining to maintain, against a movement to balance things to some extent.

The people of Canada surely cannot forget that those who are now talking so loudly about maintaining the imperial tie through closer trade relations with "the dear old mother country" are not only largely those who in the past have opposed the granting of trade preferences to the "dear old mother," but are also those who, not so long ago, took measures which resulted in the rescinding of a resolution in favor of ultimate free trade within the Empire which had been carried at a previous meeting of the Montreal Board of Trade. With such critics one "wolf" cry succeeds another, and the next to the last wolf becomes to the alarmists a lamb to be fondled. The British preference is now the lamb, but so surely as the Government seeks to extend the preference further the preference will become a wolf again.

In continuing to advocate protectionism in the necessaries of life, Mr. Borden and the Conservatives who continue to accept his lead, or push him forward, place themselves squarely on the side of the privileged minority, and out of touch with those whose interests are in the free interchange of those necessaries. In expressing their horror of the United States and its friendship, they are very far from being in accord with Britain's greatest interests as seen by her greatest statesmen. It was the greatest glory of Lord Salisbury's administration that he won for Great Britain the genuine friendship of the United States. That these two powers, so nearly allied in blood, language and intellectual and material interests should be as one among the nations is the supreme desire of all the best friends of either, and might well be that of all who wish well to mankind. It is especially to the interest of Canada that her mother country and her great neighbor should be in accord. That will not be brought about by such a policy, or rather negation of a policy, as the Conser-

vatives have now so suicidally entered upon.

It takes two to make a bargain of any kind, and a reciprocity treaty is only possible when two countries are willing to make it. This, surely, is elementary enough, and yet we have heard some people more or less innocently declare that Canada should be cautious about accepting reciprocity "because" it is desired by the people of the United States. According to this reasoning, we should wait until our neighbors do not need it and do not want it. Then, as would appear, would be the right time for Canada, with a proper regard for her own interests, to step forward and approve of the principle.

It is not to be believed, however, that the people of Canada, if asked this year to declare at the polls for or against Reciprocity, will do otherwise than endorse it with emphasis.

Mr. Cains, the retiring president of Canada's premier Board of Trade, recently proclaimed that, because, when the United States shut us out, we, at great price, found successful overseas channels for our trade, we are now put in peril by the opening of the gates which forced our trade into those channels. The United States, he laments, is not going to be any longer an exporter, but an importer of foodstuffs. It needs our products, and as prices are going up and up, will pay more for them than the English will; alackaday! It is not apparently the lowering of our tariff to the United States that Mr. Cains laments, but the lowering of their tariff to us.

The shout has been loud that free trade in wheat will deflect trade from the east and west direction that benefits Canada, into north and south traffic which will benefit the United States. To this there are two answers to be made. In the first place the farmers' product, whether of wheat or anything else, will not go south instead of east unless the farmer gets more for it when it goes that way. Can anybody tell us why the farmer should be prevented from getting all his produce is worth?

The wrong done him is aggravated by this, that the farmer has always had to pay, with little pretence of advantage to himself, greatly enhanced prices for everything he had to buy. There has been a pretence of advantage to him. He has constantly been told

that this protective system was building up for him a home market by reason of which he was to be enormously better off. What a blessing, indeed, is a home market which forbids him to get more money by selling abroad!

But there is altogether another answer to this bugbear of having to deal with and through the United States. Anyone who will take a globe, and draw a string over from Liverpool to Montreal, up the St. Lawrence, will see that the shortest route to Liverpool for the lake states and for the whole region west of the Mississippi is through the St. Lawrence, if not through Hudson Bay. Make trade reciprocal and it will naturally take the shortest and easiest route, so that our route should gain ten times what it loses by any process that should increase international trade.

It is admitted that Minneapolis and, to a lesser extent, other centres, have enormous milling plants from which the wheat belt is [illegible] and that these would rather pay an outside price for their wheat than go idle. But it remains true that they are not on the direct route that the wheat must take, and that the long [illegible] are in favor of Canadian mills. The same state of things is measurably true of Canada's other products. Chicago is a centre with a big pull, but everything the price of which is determined across the sea would find its way to the Canadian shore. Far from [illegible] north trade, as it is called, injuring Canada's east and west trade, it would naturally increase it. For those things whose prices are [illegible] determined over seas it will surely be [illegible] advantage of the consumer, and of the country that depends [illegible] find the [illegible] market open to him without hindrance.

The instinct of search for larger markets, on the part of [illegible] farmer, is perfectly natural and [illegible] sound. [illegible] indeed, is one thing which is needed above all [illegible] and that is a large and steady market which is [illegible] the surplus of every year. Take a single illustration [illegible] the Province of Quebec. In certain years, more or less [illegible] "home market," the price of potatoes from year to year will have variations ranging from fifty cents to a dollar.

The profit of the crop is dependent upon limited production. In no year is there a direct stimulus to production on a large scale. With the large market of the New England cities and towns, however, to absorb the surplus, the production of potatoes in quantity would be as profitable as has been the unimpeded shipment of cream during the past year from the Eastern Townships. The mistake in the United States tariff which admitted the cream free has proved not only very profitable to many farmers, but a striking object lesson as to the meaning of the tariff wall. With our great bank, industrial and transportation companies straining their nerves, year in and year out, to expand their properties and to increase their profits, should the farmers be the one class to be [illegible] as well enough alone?

Sir William Van Horne has stepped into the political [illegible] Sir William Van Horne is not to-day, as [illegible] was, exclusively a railway man. He now eminently represents the [illegible] interests of Canada, and a Cuban railway. Mr. Fitzing[illegible], vice-president of the Grand Trunk Railway Company, speaks for railway interests only. The latter's idea with regard to the reciprocity agreement is that it will prove beneficial to both countries. So thinks Mr. Skinner, a director of the Canadian Pacific [illegible] would expect such a judgment as this from men whose special interest is in railway systems which have both ends in the United States, [illegible] the Grand Trunk and the Canadian Pacific [illegible] If [illegible] trade is not a good thing for Canada, [illegible] after being liberally aided by Canada, [illegible] United States, and [illegible]

[illegible] man, the man who is keeping a large family [illegible] consideration for him? [illegible]

vote, and some people may be surprised at the way in which he will presently use that vote.

Anyway, England is not afraid that Canada is in danger of losing her national identity, or is about to slough off from the rest of the Empire. This is shown in unmistakable fashion by that highly imperialist body, the Royal Colonial Institute, to which many of our good imperialists belong. The Royal Colonial Institute announces its intention to "pursue an active propaganda in the provinces of England to interest capitalists and manufacturers in the trade opportunities of the Dominion," and the Duke of Connaught has accepted the presidency of the Institute. Surely, this should cheer the souls of the despondent rich.

The speakers to the British Government pronounce themselves emphatically in favor of the Reciprocal Agreement between Canada and the United States, in spite of Mr. Borden and those Conservatives who have been stumping the West against it. Lord Haldane declares that the greater the trade that Canada does with the United States the better market England will have in Canada for her goods, and that is sound reasoning. Speaking for the British Government, Lord Haldane says, "From every point of view we look upon the step that Canada is taking as probably a very good one for our interests as well as in the interests of Canada."

This must be trying and disappointing reading to the Canadian opposition, and other anti-Reciprocity talkers and writers on this side, who professed to be sorry for poor England in this matter, and who sought to directly or by implication make all Canadians who favored Reciprocity feel annexationist feelings and disloyalty to the Motherland country." Lord Haldane looks at things in a broad, statesmanlike way. He sees that greater reciprocal trade between Canada and the United States is inevitable; that the Reciprocal agreement will give Canada greater prosperity, and in that prosperity Britain will share.

Whatever Mr. Borden and his friends may have done in the West, and whatever impressions they may have received from their visit, the fact remains that they are trying to dam a trade stream which carries with it equal privileges and generous prosperity; and that the effect of their campaign, if successful, would be to put this

country back commercially for years, and injure, at least to some extent, the growing friendship and understanding between the United Kingdom and the United States, which is beneficent politically, and which may lead practically to open markets between the two great countries. If the Conservatives are happy in this sort of quest, Liberals need not envy them.

The present reciprocity agreement is the first of the kind which the contiguous territories of Canada and the United States have been able to negotiate since the various British Provinces were united under the name Dominion of Canada in 1867. The Reciprocity Treaty of 1854, which was maintained for twelve years, during which there was free exchange of the products of the sea, the farm, the forest and the mine, was between the United States and the Canada of that day—now the provinces of Ontario and Quebec, or rather parts of the present provinces. The aggregate trade imports and exports between the two countries amounted then to $20,000,000 while today the total trade crossing the border both ways amounts to a grand total of $327,701,584, and is constantly augmenting in spite of present high duties.

The Reciprocity Agreement in its printed form has an even hundred paragraphs. Forty-one of these paragraphs are free trade paragraphs, and set forth what goods may pass the border, north and south, duty free. Fifty-nine of the paragraphs are tariff cuts, which specify certain goods and fix a maximum duty upon them. Like for both countries.

The United States, with her ninety-two million people, sold last year to the eight million people of this country goods to the value of $223,501,809. Of this, Reciprocity would have effected $47,827,459 worth or about a fifth, and Canada's tariff revenue would have been reduced by some $2,560,579.

Canada, last year, sold to the United States goods to the value of $104,199,675, of which Reciprocity—if it had then been in force—would have free-listed or cut duties on $47,333,148 worth, and the United States would have had a reduced tariff revenue of some $1,847,9[illegible]

This is explained by the fact that under existing treaties the United States has an average tariff against Canada of 40 per cent., as compared with 20 per cent., the average tariff of Canada against the United States. Altogether, over six hundred items have been admitted to reciprocal relations, and there is evidence that both parties to the agreement were earnest in the desire to treat one another in a broad, liberal spirit, by which a better understanding than ever before would be reached by the two countries.

Those Canadian critics who regard commerce as war and high protection as one of the assets of a country, must be surprised on study of this Reciprocity Agreement at the "concessions" the United States has made. From their point of view the United States has surely given too much in comparison with what it is to receive. The United States has agreed to remove the tariff entirely from 76.4 per cent. of the articles entering that country from this; and has agreed, moreover, to reduce the schedules on additional 14.4 per cent. of dutiable articles. In other words, duties are entirely removed or reduced on 91 per cent. of the list of dutiable articles imported by the United States from this country. On the other hand, Canada has agreed to remove duties on only 16.5 per cent. of dutiable articles imported from the United States, and lower the tariff on an additional 19.5 per cent. So far as they go, these figures show that a total of only 36 per cent. of dutiable articles are to be admitted by Canada free of duty or at lower rates than at present, as against 91 per cent. on the part of the United States.

In view of the Reciprocity Agreement, the demand of Mr. Borden, Mr. Monk, Mr. Bourassa, et al., for a Referendum is even [illegible] than in that of the navy. Did anyone ever hear [illegible] between [illegible] before it was negotiated? [illegible] country's affairs [illegible] or used before [illegible] Can anyone conceive of an agreement [illegible] nation in connection [illegible] only through elections? Yet, Mr. Monk, [illegible] country, takes this untenable [illegible]

tion, and in this impossible demand he seems to have Mr. Borden with him!

Under the British Constitution a government has to take the responsibility of treaties and allow the people to pronounce upon them afterwards. Under that constitution the government is responsible to Parliament, and through Parliament to the people. Through Parliament it has its feelers out in all directions, and is as sensitive as a wireless receiver to the sentiment of the people. It is upon that it first act, reserving to Parliament, and in this case, through Parliament, to the people the right of rejection. Supposing the government to be misinformed as to the people's mind, and suppose Parliament to be equally misinformed, it is in this case expressly reserved that the people can reject the agreement at the first election. It would be impossible for parliamentary government to go further and be parliamentary government at all. After all, British government is parliamentary government.

One of the chief of those who started the campaign against Reciprocity with the disloyal tag attached to it has got so sick of the consequences that he says he never wants to hear the word "disloyalty" again. He wants to take it all back, but he still persists in declaring that Reciprocity means—eventually—annexation; and he grieves daily and much that the good loyal advocates of Reciprocity—as he can now see they all are—should be so simple and so deceived. And it really would be rather pathetic—would it not—if it were so.

We, however, would apply to all such Canadians the words of a New York contemporary:—

"Among all the efforts made by opponents of Reciprocity in Congress to prevent a fair commercial agreement between the United States and Canada, the most disreputable and unpatriotic lies in the threat of annexation! What is it, in essence, this threat? It is an appeal on one side of the line to the lust of conquest; and on the other to the fear of absorption and the loss of national identity."

We are certain that there is no such sentiment on this side, in spite of the allegation of a few of those who are so clever that, unlike Samuel Weller, junior, they have eyes like a million microscopes, can see through double doors and cork-screw staircases, and have so much imagination that they can give themselves cold shivers through fear of the unimaginable. The United States politicians who have raised this issue are no more sincere than the Canadian politicians who are echoing their words.

The time will come when all those politicians and public talkers and writers who, in their desperation for the defence of privilege have declared Reciprocity to mean annexation, will be dishonored by their country and politically slain. The cry is the veriest mountebankery and cheap claptrap. Nobody in Canada, whose head is level, can believe it. To insist that one does believe it is to a people being carried away with an epidemic of hysteria. Canada has not been, in our history, more humiliated at any time than she has been by the declaration by party leaders that free dealings with her neighbors would lead her people helplessly into a political relationship which they do not want.

That they do not want it is implied in the appeal that is being made to them. If these slanderers of their country could find any

annexationists at all they would probably put them on show. An attempt was made in Parliament by the unfortunate Mr. Monk to show that some men there had long ago expressed annexation sentiments, only to get the flattest of denials in each case. The infamous part of this cry is that it cannot but lead people in the United States and in Great Britain to think that there is annexation sentiment in Canada. It is for this that they are to be held in the utmost disesteem as traducers of, and disloyal to, their country.

טען וואו מען איז, ווען מען בייט א נאכען איז א סמן א ער ערשטער נאמען מאכט אן צרות. ווען מען בייט א בעאמטען איז עס א ג ר ציכען אז יענער בעאמטער טוג ניט — איז דאך דער שכל מחיב אז ווען מען דארף בייטען א רעגיערונג איז עפים דער מעהר מיט דער רעגיערונג. טא, פרעגט זיך וואס בעדאכט דער ראריער רעגיערונג?

קענען דיא פיהרער פון דער אפאזיציע אנציינען אויף גרויסע פעהלער וואס דיא ראריער רעגיערונג האט געמאכט, זיי וואלטען אפשר געקענט געפינען איינינע ריינע פערדער אבער יעדער מענש מיט האבען אמאר געמאכט א מיס־טייט, יואס מיר מיינען איז דא צו דיא רעגיערונג האט זיך איינגעזייעען איז פעהיג צו פערוואלטען דעם שטאאט, דאס קען קיינער ניט בעהויפטען.

אין דער צייט ווען ראריער איז געווען פרעמיער, האט דייטט אין פערלויף פון דיא פיערצעהן יאהר וואס דיא ליבעראלע פארטיי האט געזעסט אין לענערא אלץ מעהר און מעהר געוואקסען. מיט דער איינגאהמע פון א קליינס יאהר האט לענערא דיא גאנצע צייט געהאט רויטער פראכפעריטי. דאס יענען דיא קאנסערוואטיוען ניט זאגען אויף זיך ווען זיי האבען געהאט דיא מאכט. נאכמעהר עס איז ניט אויסגעמאכט קיין יאהר ווייט ראריער האט געגיבען דיא לייצעס פון דער רעגיערונג אין זיינע הענד — עס איז ניט אויסגעגאנגען קיין יאהר וואס זאל ניט ציינען אן אנגעהייערע פארטשריט אבער דעם לעצטען יאהר.

אויב אזוי, טא וואריים זאלען דיא האבען א ענדערונג אין דיא אדמיניס־טראציע. לויט זיך אונז צו . ערבייטען א ביסל אויף א האפטשע, וואס ווייסען מיר וויא דיא קאנסערוואטיוען ווערען ווי [illegible] מיר אי [illegible] בעראר יענע ווערד ניט אין אז דיא קאנסערוואטיוען האבען זיך איינגע־ווייעט אלס ניט בעדיג. ווען זיי וואלטען יא געווען קאמפעטענט, וואלט דען דאס פארק זיי ניט אנגעהענגט, וויא - מען געדארטען אין איין עדיטעלען לאנד איינמאל נאכ'ן צווייטען. וואלט מען אויהם געלאזען זיין אויפ'ן בענקעל בעדצעהן יאהר.

ניין דאס פארק נארט מען ניט. לויט דמיי בריוו שרי, דיא שטימע פון פארק איז ווייא דיא שטימע פון נאטטע, ווייט אי ארטעם "שפריכוואר". דער וואס האט זיך פערדיענט, דער נעווייזט לאדיער, טראגן דעם וואס ער איז שיין אי [illegible] מיר אין נאך אלץ דער גרעסטער שטאאטסמאן אין לענערא, אין דער נערע נאר אויהם ראריבער ניט אבראגען. ער מוז ענדיגען דיא ארבייט וואס ער האט אנגעפאנגען. מיט אויהם זיינען מיר זיכער, אלץ אויהם ווערען מיר זיך ניט לענגער דא [illegible] בעדאכט.

וואָס הערט זיך מכה איינמאַנדערונג?

II

קענערא איז א גרויס לאנד, אין שטח פערגעהמט עס כמעט אזוי פיעל ווי אייראפא. מענשען זיינען דא אבער זעהר וועניג, אזוי וועניג אז עס איז פשוט ניטא מיט וועמען אנצ באנגען, אין דער וועכט האט מען אין פאדערן מענשען צו ענטוויקלען דאס לאנד.

דאס איינציגע וואס הון איין הערצען איז דיא איטיגראציע אין פאר דיא לעצטע צעהן יאהר איז טאקי אנגעגאנגען א גרויסע איינוואנדערונג. די לאנד יער רעגיערונג דאט ערמוטהיגט ביי יעדער געלעגענהייט א גרויסע איינוואנדערונג. דיא דאכאכארען וואכסן, קונסט גערעכט אריינקומען אין קענערא ווען דיא רעגיערונג זאל געווען זיין א פאכבעוואטיוג. דיא דוכאכארען דאר ען „צוואר, משונה'ריג הערגיעיעמנהגים, אבער זיי האבען פיעל מעמעס געטרען אין דער וועכט. דיא דאכבעוואטיוג האבען אבער פערגעבען דיא גיט עס אין גאר הערמערונג דיא שרעכטע זייט. ארע מאל ווען זיי האבען גערעכט האבען זיי וועמאכט פארזיכפע דיא דיבעראלען פאר זייער ביזיטער פאליטיק. דער סיף איז א הענערע האט זיך גארניט צו בעקלאגען איף דעם שרעט.

דיא אידען זיינען פערשטערקט זיך, מעהר ווינשענסווערט פארן לאנד ווייא דיא דוכאכארען האבען זיי גאר א וואריטערע איינגאהמע. אז די דיבעראלע רעגיערונג ווייל געהן דא האבען אסך אידען מען מען הערען פון דעם פארט, וואס אין דער צייט פון דיא בלוטיגע פאלגאמען האט דער פרעמיער געזאגט אז דיא אידען פון דיבראנד זיינען זיכראמען אין הענערע אין אנשטאט צו וויצען אין יענעם ענד רכבר ארעי זיי מאכען זייער הויים אין דייטשען לאנד.

פאר דיעזער איינוואנדערונג אין דער פרעמיער גיט אנגמאר פערדאמט נעווארען פון עטליכע פראנצייזישע שטרעבערעטע. עס איז אנגעטיגט צו דער פערדען אז לאדיער האט זיי גיט געשענקט דיא מינדעכטע אויפמערקזאמקייט.

לאמיר זיך פארשטעלען אז דיא דאכבעוואטיוג פארטיי דרייגט דיא מאכט אין דיא איינוואנדערונג געגעגע יעדען שטרענגער, וואיזין וואלט דער פערפאלגער איך קענען קומען אין ענגלאנד אין דא אן „אייריען לאד" וואס בעשרענקט יעדר פיעל דיא צאהל איינוואנדערער, אין די פעראיינגטע שטאאטען יעדרט איטער שווערער אין שווערער אריינקומען. יעדען טאג יעדרט מען פון נייע רציחות אויף דאפטאנס אינזער און עדים אירענה. קענערא אין דאס איינציגע לאנד וואו איטיגראנטען האבען גיט אזוי פיעל שווערקייט קומען צו פעטרעטען דעם פארען. דאס איז אין איין ייל דיא דיבעראלע פארטיי האט דיא מאכט.

יאלען מיר פערטאכען דיא טיערען פון לאנד פאר אינזערע געפראנטע ברידער פון אנדערע יענדערן. איז דאס אין אינזער וואנס, דאס רעגען מיר שטימען פאר דיא דאכבעוואטיוג

לאָדיער און פּראָספּעריטי

ווען מענשען ווערען דערזיכט אז ענדערונג איז א סמן אז עס כמעט זיך עפּעס נייעס. וואריס, א גיט איז דאס דיא ענדערונג אינגאנצען גיט נייטיג. ווען מען בייט א פראק אז א הוט, אז מען רעגט גיט מאכען דיין רעכען דאר

ווען מיר זאָלען נעהמען דיא ווערטער ליבעראַל און קאָנסערוואַטיוו אַן
אין פאַר זיך, בעדייטעט דאָס ערשטע ברייט־הערציג, פרייגעביג, פראָגרעסיוו.
קאָנסערוואַטיוו אין שטון פונקט דער גערעכטיגקייט. א קאָנסערוואַטיווער מענש, וויא
מען פערשטעהט עס געוועהנליך, אין איינער וואָס וויל ניט אוועקגעהען פון אַלץ
טע אַלטעס, וואָס מען ניט פראַפיטיריען פון נייע איינפיהרונגען און וואָס
מאַכט ניט קיין פאַרטשרעט.

מיר ווייסען אַז ניט זאָגען אַז ווערד קאָנסערוואַטיוו, אין פאָליטישען זין פון
וואָרט אין אַזאַ מענש אויף וועלכען נייע געדאַנקען האָבען גאַר קיין איינפלוס
ניט. א פאַרים פון שטאַרקייט, אָבער, הייסט פאַרט אין אים דיעזע פאַקט
דען מען ניט בעשטרייטען.

לאָמיר אפילו, ניט שענקען דיי אייפערזוכטיגע דעם נאָמען ניך בעד
טראַכטען דיא ליבעראַלע פאַרטיי אין דיא קאָנסערוואַטיוו. דיא ליבעראַלע זון
כען צו בעפרייען דיא פרעמדע עלעמענטען אין קענערע ווערענד דיא קאָנסער
ווייטיוו קרעפטן דיא אויף זיך, דיא ליבעראַלע פרעסטע צייגט אויס אַז אויף
שטעלונג צו אייניאַנדערער אין בימפאַטיש ווערענד דיא קאָנסערוואַטיוו
פרעסט ווען אַלע מאַר ווערען הערוס ניט אויסצוזאָגען דאָס וואָרט „פאַרענד"
פרעמדע", ווען עס הייסט זיך ווענען אויסגעוואַרטען.

די ליבעראַלען און די אידען

דיא ליבעראַלע פאַרטיי האָט אַלע מאָל געהאַט א גרויסע שייכות מיט
אונז אידען. דיא גרעסטע צאָהל פון דיא דייפטן פאַרשטעהער ווען אויפגע
געפאַלענע אידענפרייהייט, דער פרעמדער בון ווייפיר האָט אויסגעגע
ווען אַז דער אונטערדריקט זיך פיעל מיט אידען ווי דער האָט אויסגעדריקט
ווי פראַנצעסט גענען דיא רעליגיע פון יודאַנטום פון דיא פאַל
אַמען.

פראַנצאָז גאַרדיא לאַנדיא, גענעגענער דעראַטאַר פון „דיא דאַנאַ"
פרעסט האָבען גענען צרות פאַר ווען פערטרעטען דיא אידען גענען דיא עמאַנ
צעלע אַטאַקען פון דיא שוואַרץ מאַרלינג בעגען אַלע דענגער. נאָר אויגען
וואָס דאָס גערעכט אויסצוזשטעהען פערגעלעכע בעגעגענען פאַר ווען פרייהייט
בעגעגען צו אַלעס אין דאָס ווערלד. — פון פיעל אַז מיר האָבען בעגעגען דאָס
בעי אויף פיעל גערעכטעט פאַר אונז אין דיעזען הינזיכט.

דיא דאָנסערוואַטיוו האָבען אונז אויך ווייט דיא מעגליך אונגאַרוהיגע
אַז גערעכט אויף אונז דיא אין אונגעפאַרענעם דאָס מיט ווערבען מעג
דאַרף ווי דאָס ניט אונטערגעבראַכען ערשט דיא רעגעלע צייט ווי דיא האָבען גענע
ווען אַז אַלע דענען אויף עפּיס אויפגעווען דאָס דעם ווען
מעגליך ווען. אָבער דאָס אין אין דאָס דיא ערגעשאַפט פון ווען ניט
בעגעגען ווי דעמבען. עס אין מעגליך ניט א שאַר ווען דיא דאָנסער
פאַר ערען טאָג וואָרטען מיר אפשר גראָט ניטע פיינע צייטען דיא דאָנסער
וואַטיוו אויף.

אויפער מיר גערען ווייטער, ווילען מיר נאָך אויפמערקזאַם מאַכען דיא
דעער אויף א גרעסערען דרייט צייטען דיא צייט אויפגעריכטעט פאַרטיי
ען — א דרוק וואָס אין גיט אַלע אַלע אידען אויפגעדרייפט דיא אידען פון רוסלאַנד
און אַנדערע לענדער וואָס זיי ווערען געדריקט און געשטיקט.

זיך. דיא וואס ווארטען געווארט האבען א געוויס ידיעה איבער דעזיגער פראגע קענען לייכט דרינען עטליכע פאמפלעטען וואס דיא רעסיפראסיטי קאמיסיאן האט פערעפענטליכט.

מיר האבען אז דיא לעזער וועלען ווענינסטענס אריינגעדמעי אין דאס דיא עטליכע פאראגראפען וואו מיר האבען געווכט צו ערקלערען דיא נייטיגע דוגקייט פון רעסיפראסיטי פאר קענע ע, דאס הייסט מאר'ן פארה. נאטירליך ווערען א געוויסע צאהל מענשען מוזען ליידען פון דיא פארגען, אבער דיעזע דע־גען ווייזע אייגענע שכ'עדמעער בעשטעה. דאס פאלק דארף זיך שוין פאר זיי ניט ווארגען. אדם קרוב לעצמו, מיר דארפען זעהען וואס פאר א נוצען מיר ווע־רען האבען פון דעם פערטראג און דאס אין מעהר אדער ווענינער בעייזעהן געייארען דא.

יעצט ווערען מיר באפען א בליק אויף דיא פערשיעדענע פארטייען וואס זיינען בעשטייליגט אין דעם יעצטיגען וואהלקאמפף.

די פערשיעדענע פארטייען אין קענעדע

אין קענעדא קען מען רעכענען דריי הויפט פארטייען, דיא ליבעראלען, דאנסערוואטיוען און נאציאנאליסטען. ווען מיר בעטראכטען דיעזע פארטייען בעזונדער ווערען מיר אז יעדע דאס א גאנץ אנדערס בילד.

עס איז אבער, אז מיר דענען ניט אינטערעסירען דיא דריי פארטייען אין פערשיעדענע נאציאנאליטעטען. מיר דענען ניט זאגען אז ענגלישע ווענער ווע־לען דיא דאנסערוואטיוען און אז פראנצייזע ווענען אויסער ליבעראל מיר דע־נען אויך ניט זאגען אז דאס אמעריקאנישע ווען מערסטענטייל נאציאנאליסטען. אבער דיא אלגעמיינע תשובה מיר ניט נאכצו אז דאס ווייזט מיר אז א געוויסער טיפ כעלט אין א ריכטונג אין אנדער טיפ אין א דאנסערוואטיוו, אין יענעדע א ליבעראל דאס ער א געוויסע שטאנדפונקט אין דיעזע אויך ארעם ניט ליבעראל אויסען. דער דאנסער מוזיי ווערען, ווען ארעם מיט דאנסער־וואטיוו דיעזער דיא אנטוויקלונגען בייזם נאר נאכצו ווייל צו ווייל באראלטער ווארט באר א מענש אויא באריכט.

אבער ווער זיינען די ליבעראלען?

אין יעדען לאנד זיינען דא צוויי הויפט פארטייען. אויבען ווארט זיינען געדענטער צום באר אין אויבען ווארטען זיך ווייטער. ווארט דיעזע בין אין בען אראב. אין דענעדא האבען מיר דיא ליבעראלען אין דאנסערוואטיוו. אין דיא פעראייניגטע שטאטען. דיא דעמאקראטען אין דעמאקראטען. אין דיראגל — אלטאבריסטען אין דאנסטיטיוציאנעלע דעמאקראטען. אין ענגלאנד דיא ווייגס אין דיא מי ל. דיא הייסט נאטירליך, ניט אז דיא ארע באר־טיען דאבען גראדע דיעזעבע פערשיעדענהייטס־פונקטען. ווייא דיא ליבעראלס אין דיא דאנסערוואטיוו ס דא.

דער אין ווייטער אונטערשיעד אין אבער יא דא ווארט אין פארטיי אין ליבעראל, בייזטער. דיא צוויטע אין ענגל שטאטען.

פּראָצענט אין דורכשניט, וועהרענד קע.עדא האָט אַריינגעלאָזען אַמעריקאַנער סחורה אויף 20 פּראָצענט.

ווי עס איז צו זעהן איז העכערע געווען פּיעל הונטערשטעלונג אונ'ם טאַריף. ריין אַנדער מיטעל, ווי רעסיפּראָסיטי איז ניט געווען צו שטערען ביידע העכערע אויף איין באַדען. דער אַבמאַך נאָכמעהר, איז אַ גרעסערע מערה פאַר אונז ווי פאַר אַנדערע שכנים וואָרום דיא כטייטס האָט איינגעוויליגט אַראָבצוצעטצען דעם אַבצאַהל פון איבער 70 פּראָצענט פון דיא סחורות וואָס קומען אַריין אויף פון קענעדא, וועהרענד מיר, דיא גרעסטע, דאַרפען נאָר אַראָבנעהמען דעם טאַריף פון 16½ פּראָצענט פון דיא אַ באַרטירטע אַרטיקעל פון דיא כטייטס.

מען זעהט בעשיינפעליך אַז דיא כטייטס האָט געראַנגעלט מיט אונז אין דיעזע ריכטונג רפנים משורת דין אין בלי דענען ניט פערשטעהן ווי אַ אייזענער וואָס איז ניט בעאיינפלוסט פון ווייטיגע אינטערעסען יאָ דיא בען עטוואָס איינצוזעצען נעגען דעם געפראָגטען אַמריקאַנער.

וואָס דעמאָקראַטיש מיינט פאַר פאַרמער

עטליכע פון דיא ראַנגעלייאַטייע ווייטיגע אייגענטליך דעם גרונט אַז ווי דער אַרבעטער צו דער קענדא איז דיא כטייטס יאָ אַ גרעסערע אַ קראַפט ווי דיא באַרגערס ראַבעל אַ ווייסע פערטסט.

דער אמת איז אַז עס ווייגט דיא ווייטיגע בראַיטיגע וואָס בעטרעפט דיא פעראייניגטע שטאַאטען. דיא איז דער קענדא אין דיא בעגט אַ בוישער בייזיגע איז טאַ אַנדערש דיא אין באַפרא. באַרן אַ בוישער בייז דיא בעגט אַ בוישער אין טאַראָנטאָ. אין באַפרא איז דערזעלבער אַרט בוישער אַלערבאַר פון דיא בעגט בייז אַ דאָרף. דאַנדערס מיר ווייסן בעדייטונג בוישער איז אַנטעדיא דיא אַ ראַנדאַ דיא דער מען דיא דער דיא אַ בוישער בייז אַ דאָרף. דאַר נאָר בייז דיא בעגט בייז.

וואָס בעדייטען עס

פעלטן אַ ווייל עס יאָ ניט ווי דער אַבצאַהל איז דיא כטייטס. דאַנדערס דיא דיעזע פאַרמערס וועלכע וועלכע דיא אַ אַנדערדאַנגע פאַרדיענען איז עס ווייל אַבער דאָר ווייטיגע דיא דיא ווייטיגע דאַנדערס אינדערדאַנגע פאַר דיא ווייל ווייסע ווייטיגע עס אַמעריקאַנע באַרן. איז איז עס דער ווייל דיא בעדיא בעדיא אַנדערע בראַיטיגע ווייל ווייל פערדייטען בייז איז דיא דיא בעדיא דיא דיא בעדיא שטאַאטען וועלכע איז דיא ווייטיגע בייז דער דיא דיא דיא בעדיא.

איז עדעס איז דיא אַ אַבצאַהל דיא אַ בעדיא דיא דיא דער דיא דיא דיא

אז עס זיינען ניטא קיין אנדערע טענות אין דאס אויך א טענה אויפ'ן גרונד פון פאטריאטיזם וויל מען פערהרעדען דיא ארבייטער דיא צייט, ווארום אויב טעפט האט אין זינען צו אנעקסירען קענעדא צו דיא סטייטס, איז עס דאך שוין א פערבעכען גאר צו טראכטען וועגען א הענדעלס־אבמאך מיט דיא פעראינינגטע שטאאטען. נו, שטעלט זיך אבער ארויס אז דיא גרעסטע אימפעריאליסטען אין ענגלאנד, דיא גרעסטע פאטריאטען זיינען פאר דעספראסיטי. דיא רעגיערונג פון ענגלאנד קוקט מיט זעהר פרייגדליכע אויגען אויף דיעזען אבמאך. עס איז גאנץ קאמיש צו זעהען וויא דיא געגנער פון דעספראסיטי שטעלען זיך איין פאר ענגלאנד, פאר'ן פאטערלאנד און וויא ענגלאנד זאגט זיך אב פון זיין ערע טוכות.

דיא גרעסטע דיפלאמאטען פון אין ענגלאנד, סיי אין קענעדע ארד סא יסבערי און סיר דזשאן מאקדאנאלד דאבען געוואלט אז ענגלאנד, קענעדע און דיא פעראיינינגטע שטאאטען זאלען זיין אין נעהנטערע בעציהונגען צווישען זיך און דיא פאטריאטישע דרייבעדע לענען העלפען דיא קאנסערוואטיוען וויא א טרייטען באנדעס.

דער אויפרוף פון די רייכע קאמפאניס אין „לאמיר צורוק לאזען ס'איז גוט גענוג" מיינערזיט דערמיט אז ווען מיר האבען זיך ניט צו בעקלאגען אויף דיא ערגסטע צייטען טא פאר וואס זאלען מיר זוכען גליקען.

נאגין ריכטיג, אבער וועמען איינוט גענוג?

דער מיליאנער איז אפשר גאנץ צופרידען מיט זיין מערכה, אז ער נעהמט אריין אין אנשטרענגונגען א קומאדין פון עטליכע צעהנטליג טייערער יאר דער יעדע יאהר, אבער עס איז נאך א גרויסע פראגע צי פאר'ן ארבייטער וואס פערדיענט ציוויי דאלער א טאג, איז גוט גענוג, צו וואלט איהם ניט גע־רענט זיין בע.ער?

אין וויעדער וואס איז דא, איבערהויפט, פאר א משל? אז יענער רייכער מאן וואס פערמאגט אין באנק א 70 טויזענד דאלער קען שוין מאכען א גאנץ פיינעם העבען פון'ם פראצענט אריין אין דאך איהם ניט גענוג דא? פינדעסטייעגן וועט ער זיך ניט צוריקצידען פון געשעפט און וועט ארץ זיך סטארען צו פער־גרעסערען זיין קאפיטאל.

דאס ווייזט וויעדער, אז ווען מען זאל דורכזיפען דיא ארגומענטען פון דיא געגנער פון דעספראסיטי, וועט ניט בלייבען קיין איין פערנינפטיגער יעדע טענה איז פערבונדען מיט א פנים וואס מען בעמערקט גלייך ביים ערשטען בליק.

א פאאר פשוט'ע פאקטען

אט דאמיר נעהמען פארגענדע פארטען אין זעהען איהר וויא ווייט דיא דיפלאמאטיע וואלט פאר אונז געווען א טוכר.

דיא סטייטס מיט א בעפע דערלנג פון צוויי אין נייגצייט מיליאן מענשען האט פערקויפט צו דענעדא געצטען יאהר סהירה אין ווערטה פון 1000 מיליאן דאלער, 500 דאלער, איהר דיעזע סהירה איז געווען אז אבצאהל פון צוויי מיליאן ווייטענד דאלער.

דענעדא, ווייטער, האט פערקויפט צו די פעראיינינגטע שטאאטען וואאר־ע אין פראווינצען אין ווערטה פון 100 מיליאן 1000 טויזענד דאלער. אין דיא דריטע אויף דעם אין דיא סטייטס אין געווען בעטעט פונ מיליאן.

דיעזער פאקטע צייגט אז דיא סטייטס האט אנגעלעגט א גרעסערע בייגע־ער פון דענעדא, ווייל דענעדער פראווינצען האבען געדאט א טארוף פון 6

יעדעס געזעץ האט אירע אייגנאהמען און אורטייל אבסטראקט אהנע צו נעהמען אין אנבעטראכט דיא פאקטען אין אן אבסירדע טהאט וואס וואלט אין קיין געריכטסהויז ניט בעגאנגען געווארען.

עס איז דאך א נאנץ פראסטער השבון, ווען מיר קוקען איבער דיא צייטען פון אונזער האנדעל מיט דיא סטייטס און מיר געפינען אויס אז עס לויפט זיך אינ אינצוגעהען אויף דעם אבמאך קענען דאך דא קיין אבסטראקטע טהעאריען ניט הערשען.

דיא קאנסעקוואטיוטען בעדייפטען אז דאס וואס דיא אמעריקאנער ווילען דעם אבמאך איז א כמן אז עס געהט זיי ניט גוט, און קענען דארום דארף בער ניט מאכען דעם אגרימענט.

ייא רעכערליך!

מיר יואלטען געקענט זאגען אויף דאמזעלבען אופן אז מיר דארפען ניט קויפען אין קיין סטאר ווייל דער סטארקיפער וויל אונז בעקוויפען די סחורה אין דאך א סמן אז ער מאכט עפיס דערביי. דיא קאנסעקוואטיוטען מיזען הארטען פון דעם בלל אז „בעסער זיך צוויי אונען ארויסצוגעהמען אבי יענעם איין אויג" אטרייד מיזען בייד צרים ווערען, אז עפיס זאל קענען דערפון ארויסקומען.

עס איז נאך אבער ניט אינגאנצען ריכטיג אז דיא פעראייניגטע שטאאטען ווייל דארום נאך רעכיפראסיטי ווארום פונקט דיא זעלבע מענשען וואס שטעהען זיך אויף מיט דיא הינטערשטע פיס און זיינען אן אבן גנף אין דיא טראכטס יואהרס זיי האבען געוואיכט וואויל אז קוים האט מען ארויס קענען דער פראדוקטען אין זייער לאנד פריי אדער מיט א קליינער דוטי, זיינען זייער דיא טראכטס אזוי גוט וויא צובראכען, ביידען זיי לאיען ארינטער פון דיא פרייזען.

רעכיפראסיטי דאט אויף דיעזע מאנגאטען ארויפגעווארפען א טויט שטעק ווייל זיי האבען געגלאוב-ט אז זיי וועלען שוין מעהר ניט קענען דייבען אזוי פיעל ביי דיא ארינגעדע לאנדען. מען וואלט זיך שוין געהענגט אן עצה געבען אלי ייי.

דא אין רענעדא, ווייעדער, אזוי אויך דיזעלבע צייט, דאס פאלק שיינט צו ייי מיט דיא אלי רעכען פאר רעכיפראסיטי. דיא מאנגאטען, אבער, וויא מיר ווייזאס ייאן דארן אין אנדערע וועלבע האבען מורא פאר'ן פאלגען דייבען אויף א יאמערגעשריי אז רענעדע ווערט ארויסגעגאנגען אין זאק. סיי ווייאס וואס דארן ווארט ניט געלאזט אזוי פיעל אויף דעם חורבן ווען ער וואלט נעהענגט מיט די פעראייניגטע שטאאטען, אבער, אזוי וויא יעצט אז ייי מסדר אינגאנצען מיט לייבא אין שוין ניט קיין וואינדער, וואס עס ווערט אויס אזוי שטארק א דער האנדעלס-אבמאך מיט דיא סטייטס.

אט דיא זעלבע מיליאנערען וואס ווילען אזוי שטארק ניט האט קענעדע געלדער יארען געדען אין אנדערע לענדער, קוקען זיך נאר ניט אים ווארם זיי ספענדען טייזענדער דאלארס יעדען יאהר אין אויסלאנד אויף דיא נעסטע ריכטונגען. דאס נערר מאכען זיי אין קענעדע, פון קענעדער ארבייט, אין בער שוועדען, פערשווענדען זיי עס אין דיא נרויסע שטעדט פון אייראפא.

ייעצט דעם ערגט נאר לייגער נאר ווען עס איז דא א מענגיבריוט פאר'ן ארבייטער צו ווערען ביי דיא אבייסער בילינער וויא מען מוז צאהלען דא דיא נייע בע פאבריקאנטען ווערט א נעשריי אז קענעדע ווערט פעראינגריקט.

דיא ריכטיגע פאבריקאנטען פער שטעהען אבער, אז זייער לאנגיק הונדערט גאנץ ניט רעשפעקט דאבען ווי געפונען א נייעם פארטעל, מען האט אפעריירט צו דער סענטימענטאליטעט פון פארק „רעכיפראסיטי" וואס מען זיי „אין ניר דיא הערה אין מיינען מיינט מען דיא הייזדעה, דאס הייסט, קענעדע גיפא

ווער זיינען די נעגנער פון דעמאָקראַטיי?

מערקווירדיג איז עס אז וואס פאר א גוטע זאכען מען זאל ניט פארשלאגען, ווערען זיך דאך געפינען לייטע וואס ווערען אומער זוכען זיי קאליע צו מאכען, וואס וועלען אויסגעפינען קרוכע ארגומענטען פון אונטער דער ערד כדי דאס גוטעס זאל ווערען געהינדערט.

עס איז דאכט זיך אזוי קלאר ווי א דער טאג אז דעמאָקראַטיי איז גוט פאר'ן קענערער פאלק און דאך זי נעמען א נעגנער וואס ארבייטען אויף ארץ ברים אז עס זאל ניט ארייגנעהען אין קראפט.

ווער זיינען אט דיא לייטע? זיי זיינען ניט דאס פאלק נור א הויפען מאגנאטען אין דיא קאנסעדוואטיוו־פארטיי, וועלכע זוכען ווירקען אויפ'ן פאלק ניט טענות וואס האבען אין זיך זיין בעדערלאזיק ניט.

דיא לאגיק אין יענע לייטע אבער ניט אזוי טרויער ווי א זייער אייגענע אינטערעסע. עס הערט ארויס פון זיי די מיינונג מאמער פערליערען זיי יעצט דעבאטיי, דיא קאנסעדוואטיוו האבען דאך דיא אויפגאבע צו שטיצען דיא הערשער רעגירונג אין דאס ארין אין שטיי א געגעבענע אויפגאבע פארוואס זיי ווארען אזוי רעש'ן און טומלען נעגען דעם באגעגענאונגס אבמאך. ווייל אין דאס אין איינלאגע מיט זייער פאלגסי צו פערצאלטיי רעגירונג אז אלע ווייסען דיבטיג ווייא ער ווארט געווען א אנטייל אין דיא [illegible] אבער ראטיר ווערען דיא טענות צו דיא [illegible]

דיא פאלשע ארגומענטען

[illegible]

טיב געהט אראב, איז דאך אונזער האנדעל מיט דיא סטייטס פיעל גרעסער, מיר זען מיר קומען צום בעשלוס אז בדי קענדע און דיא פעראייניגטע שטאאטען זאלען ביידע פראפיטירען, וואהרט געווען גלייכער אז דער טאריף זאל ווערען וואס קלענער ווערענד אין מאנכע זאכען דארף נאר ניט זיין קיין דיוטי.

דאס איז געווען גאנץ קלאהר נאר דער ליבעראלער פארטיי ווען זיי האבען בעי בעשלאסען צו פערפאסען דעם רעסיפראסיטי אנרימענט. אבער איידער מיר גערעד ווייטער מוזען מיר פרידער ערקלערען וואס איז אזוינס רעסיפראסיטי.

וואס איז רעסיפראסיטי?

קודם כל מוזען מיר נערענקען אז דער טאריף אבמאך איז ניט קיין פערטראג ווייא מען פערשטעהט עס געוועהנליך, עס איז אן אנרימענט וואס דארט אן אזוי לאנג ווייא ביידע צדדים זיי.ען צופריעדען מיט דעם געוויסען באדד אבער, ווייא איין לאנד ווערט אונצופריעדען קען מען נאך אן איינפער טענדניס בטל מאכען דעם אבמאך, און אלעס איז ווידער ווייא געווען.

אין יעצט צו דיא פאקטען פון אבמאך.

עס וואהרט געווען בעמעס אינמעניך און אזא קליינע בראשורע ווייא ויך צו פערנעהמען מיט יעדען פונקט פון דער אונטערהאנדלונג בעזונדער, דארום ווערען מיר איבערגעבען בקיצור דיא הויפט בעדינגונגען.

דער רעסיפראסיטי אנרימענט בעשטעהט פון פיער אבטהיילונגען (1) נערמט אריין אזערכע ארטיקלען וואס נעהען אריין פריי אהן דיוטי פון קענדע רע אין דיא פעראייניגטע שטאאטען אדער פון דיא פעראייניגטע שטאאטען אין קענדע. אונטער דיעזען רובריק קומען פארגענדע ארטיקלען: בהמות, עופות, ווייין און קאהן, גרינסען, פרוכטען, פוטער, קען, סמעטענע, מילך, אייער, האר נינ, זאלץ, מינעראל וואסער, אלע זארטען פיש, בריטער אין האלץ, ניט קיין איינגעארבייטע שטיינער, דראט א. ז. וו. (2) פרישען און פיש. וואס זיינען צוגעארבייט אדער קומען אין בריעען אויף זיך א טאריף בעהרסטענ טייל ווייט דעם ווערטה פון דעם ארטיקעל. (3) פארגענדע ארטיקלען ווערען איינפארטירט פון קענדע אין דיא פעראייניגטע שטאאטען אויף א קליינעם טאריף: אהומינום, שינדלען, גזוגעגטע בריטער, אייזען א. ז. ו. (4) דיא פיערטע אבטהיילונג ענטהאלט דיא דיוטיס וואס ווערען ארויפגעלעגט אויף אזערכע פראדוקטען אדער פאבריקאטע ארטיקלען וואס ווערען געוועהנליך געבראכט פון דיא פעראייניגטע שטאאטען אהער. אויף צעמענט איז דא 11 סענט דיוטי אויף הונדערט פונט, ביימער האבען אויף זיך 2 און א האלב סענט דיוטי פון יעדען בוים, קאנדענסירטע מילך 2 סענט פער פונט. ביסקוטס—20 פראצענט פון דעם ווערטה. נעפאקטע פרוכטען—2 סענט פער פונט. געשיילטע פיסטאטס —1 סענט פער פונט. ניט געשיילטע פיסטאטס— א האלב סענט פער פונט. אויפען—45 סענט פער טון.

עס דאס איז אין קורצען דער רעסיפראסיטי אבמאך און יעצט וועלען מיר בעטראכטען וואס דיא נעגנער האבען צו זאגען וועגען דעם.

צייטען האבען זיך געביטען, קע ערא איז געווארען מעהר זעלבסטשטענ-דיג, רעסער, רייכער, און טאקע צוריק דעם וואוקס פון רייזען לאנד האט זיך געלוינט אז איין לאנד זאל עפ׳ טהון פאר דער צווייטער האס הייסט אז ביי דע לענדער זאלען זיך געגענזייטיג א טובה טהון.

דיא ליבעראלע רעגיערונג האט איינגעזעהען דיא נויטווענדיגקייט פון אזא אבמאך און דער פינאנץ מיניסטער האט. פיעלדינג נאך א ראנגען קאמפער רעגין מיט פרעזידענט טאפט האט אונז ענדליך מיט א קארטע 9 מאנאטען צור דיק געבראכט די פרעהליכע בשורה אז די הויפט בעדינגונגען זיינען שוין פערטיג.

דיא קאנסערוואטיווע פארטיי מיט באדען און דער שפיצע האט דאך אבער דיא אויפגאבע צו קריטיקירען דיא רעגיערונג און אויפווייזען דיא פעהלער פון דיא ליבעראלען. האבען זיי געפונען א נייע פרוטשעפקע. דיא רעסיפראסיטי האט נים געשטימט מיט זייער פארזי און דערפאר, האבען זיי געיאגט איז עס א ריאנע פאר׳ן לאנד.

פארוואס איז רעסיפראסיטי גוט פאר קענעדע?

ארגע ארייגגעזעהן איז ראנגע ווייל איבער דעם פערטראג, דעי מען אין ווענע צייט אנגעזעהן אויף דיא לעבערליבקייט פון דיא קאנסערוואטיווען ווארט מעגלי׳ געגען אכטונג.

ארע מאר ייעי עס אין אויסגעקומען דיא ליבעראלען עפים צו טרען פאר׳ן לאנדער ביי ווענדא ווייגן. דיא קאנסערוואטיווען געזעען אפאנגטען. ייען דיא ליבעראלען האבען געראדעט דורכפיהרען דעם בעשלוס נאכצוהאלטען אביסער עס מאריך פון ענגרישע סחורות, האבען דיא קאנסערוואטיווען געשריען בלטיטש, מען לויפעט אב דעם קענעדער מארקעט ווייל דיא בילינע ארבייט פון ענגראנד ענטמוטהיגט דיא הייגע מאניפעקטשורערס. דיא ליבעראלען האבען דאן אויסגעפירט, מען הען דאס בארף נים נארען מיט פוסטע געשרייען. דאס איז ארע באר בעווייזען געיארען אין קענעדע אין ווענ דאהרשיינליך ייעגט אויף בעזייעען ייעדע.

עס איז נאנז ווערבסטפעדשטענדליך אז ווען איין לאנד זאל נים דאבען ריין נארענטע בעציהונגען מיט א צוויי טער דערבייאיגעס לאנד, דאן מיזען ביי דע לענדער ליידען. איין א ראנד זאר נאר קיין פערקעהר נים האבען מיט אנ דערע לענדער, וואלט דאס לאנד דואיגירט געווארען אין משך פון א פאאר יאר.

דאס געזען פון געגענזייטיגע דילף גילט נים נאר ביי מענשען אין הויז, נים נאר ביי יחידים נאר אויך ביי גאנצע פעלקער. דער האנדעל פון איין מדינה אדער שטאאט קען נאר פערגרעסערט ווערען ווען דער עקספארט וואקסט, עס רעגט זיך דערביער אויפ׳ן שכל אז וואס ווענינער בעשרענקונגען מען מאכט אויף סחורה, וואס לייכטער עס איז דער אויסטויש צווישען צייי לענדער אזן בעסער איז עס פאר דיא לעצטע.

דיא בעראייגיגטע שטאאטען זיינען אונזער נארענסטער שכן, אין דערפאר דער בעסטער לאסטימער. ווען מיר נעהמען אין אנבעטראכט אז באטש מיט ענגראנד ביידען מיר זיך היימישער, דאס הייסט אז 80% פראצענט פון די דיר

פאר וואס האבען מיר יעצט עלעקשאָנס?

אין דער נאָענער היסטאָריע פון רעגערא איז נאָך קיינמאָל ניט געווען אַ יעצטיגער געמפיין, אַזאַ שטירמישער וואהלקאמפף ווי דיעזער וואס גערט אַן יעצט.

ערערשאנט דאַרפען פאַרקומען אַלע פינף יאָהר, אבער עס מאַכט זיך גער גלייך אַן עפּעס וואס אַריינקומען אין מיטען אין דער פאַראַמענט וואַר אינגאַנצן אויפגעריטן ווערען. אַ רייניגונגס תּען אַמאָר פירען צו דעם אַן דאַרפען דאַבען נייע וואַרען. הייגטיגעס יאָהר אבער, איז שוין ניט געווען פראַגע פון רעסיפּראָסיטי אין כּלל, ווי אַזאַ אויפרעגונג פון פאַראַמענט, ווי אַ גראַנט ווייס עס אין געוואַרען אַ דאַמיגיאָ.

אין דאַר איז נאָך ניט נישט געווען אַן מעי וואָ דאַבען נייע ערערשאנס. דער פּרעמיער איז אבער געוואָרען געווען זיך צו ווענדען צוזאַמען ווי דאַ לאַנדעריאַטיוען דאַבען געשטעלט, אַן ערעי שבעלע ווי פערוואַרטונג בי אַנד דורכעס וואס ווי ווערען ניט אַזוי ווי ערערע געבען אויף דעם פּראַ דורכצופירען דיא רעסיפּראָסיטי.

פון ווילפּרוי דאַט ניט געראַט ווי אַנדער בייזיר ווייא נאַכגעגעבען אין דעמעי ענין, ווייל באַרעי דאַט פּרעס אויסגעגעבען דיא געלעגענהייט צו אַ שבייי אין ווען דער רעגערונג. צו ער ווענט אבער געווענען מיט דעם דיא אַרבעטע ערערשאנס בעווייזען.

דער רעגבלער פאַראַמענט איז אויפגעקומען געוואָרען בי דאַס פאַר וואַרטונג צו רעסיפּראָסיטי אין בעגעל בעי ווי אַרעי ניט. דאַס ווייל ווערער אַ ווען עס דאַנדערט זיך ווען אַ דאַרבען ענין, אַרבעט בעי ווייל ניט אַרי אַ ין דיא רעגערונג רעדשט ניט אבער אַזוי ווי בערעדרען, אַזוי אבערעגונג בי אַזוי, ווייען מיר מאַכען מיר נייע מעגליכקייטן, נייע רעגערונגס מאַ ווי דער דאַנדערבערטראַג מיט דיא פאַראַינגטע שטאַאטען ווערט דעם אַליין פערוואַרפען.

דאַרפען מיר עס אבער טרוי? דאַס מיינען מיר זיך יעצט אבערלעגען.

די פראַגע פון רעסיפּראָסיטי

מיר דענען זיך יעצט ניט אויסלאָזען אין אַ גרינדלעכער דיסקוסיאָ אבער דער רעסיפּראָסיטי פראַגע. מיר דאַפען אַז ערגל אַז ווייס שוין דאַס אַז אַ דאַס אַ שטרעבער בעגריף פון דעם גרייסען פאַרטראַג וואַס דאַרפען געשראַנקען ווערען מיט די פאַראַינגטע שטאַאטען. עס פאַרדינט זיך אבער עטליכע ווערטער צו מאַכען. עס דאַמפּף צווישען דיא צוויי פאַרטען — דיא וואַס ווענען פאַר רעסיפּראָסיטי אין דיא וואַס ווענען געגען רעסיפּראָסיטי. פאַר בוערע יאָהרען דאַט זיך געפירלט אַז אין רעגערא, אַז אַז די פאַראַינגטע מע שטאַאטען אַז עס מיז עפּעס געטרי ווערען רייכטער צו מאַכען דיא דעסרעגעריגע צווישען בוידע רעגערונגען. נאָך אין דיא לעטער יאָהרען אין שוין געווען אַ דאַנדערבערטראַג צווישען רעגערא אין די פאַראַינגטע שטאַאטען אבער ווייען דעם וואַס עגגראַנד אין נעווען אַביסער פערטיישט אין דעם דער דרעגע פון דיא סטייטס אין דיא טריטי אבגעראַרט געוואָרען.

זואז אידען טארען ניט פערגעסען אין עלעקשאן צייט

אין דעם ערשטען קאפיטאל האבען מיר אלץ גערעדט וועגען דער פפליכט פון ביידער. ווען מיר בעהאנדלען דיא פראגע פון עלעקשאנס, מוזען מיר זיך פריהער בעטראכטען אלס ביידער, ארט מיטגליעדער פון א לאנד וואס גיט אונז אלע רעכטע, וואס זארגט פאר אונז און בעשיצט אונז.

אבער דאס איז ניט דער איינציגער שטאנדפונקט פון וועלכען מיר מוזען ארויסגעהען. מיר זיינען ניט נאר ביידער פון קענעדא נאר אויך אידען אין ריכטיג ווי מיר זיינען טרוי דיא אינטערעסען פון לאנד אין וועלכען מיר וואוינען, אזוי מוזען מיר דיענען טרוי דיא אינטערעסען פון אינזער פאלק.

מיר קענען זיך נאכן גוט פארשטעלען, אז ווען דיא רעגיערונג פון דער נעדא זאל זיין פיינדליך צו אידען וואלט יעדער איינצעלער פון אונז בעהר ארבעט וועניגער געליטען, מיר וואלטען ניט געקענט געניסען דיא פולע פרייהייט וואס אונזערע שכנים, און אי אין סאציאלען לעבען, אי אין עקאנאמישען לעבען וואר מען מיר ביעל בעלאסטען.

די ראלע וואס אידען שפיעלען אין קענעדע

ווען דיא אידען וואלטען נאר קיין איינפלוס ניט געהאט אין קענעדא, וואלטען מיר זיך ניט גערעכט הערפען מולא, אז מען האט ניט קיין מאכט מיז מען זיך אינטערווארפען אונטער'ן שיקאל, דיא וואס זיינען אין דיא כח האבען דיא דעות, דיא וואס האבען דיא מאיאריטעט מוזען געווינען.

ווייט דיא לעצטע צעהנדרינג יאר אבער, האט מען אנגעהויבען הולען אנדערש אויף דיא אידען. מען האט גע... ען זעהען אז דיא אידען אינטערעסירען זיך מיט פאליטיק פונקט אזוי ביעל ווי דיא איינגעבארענע. דיא צאהל פון דיא אידען אין שוין אויך ניט אזוי קליין ווי אמאל. אין מאנטרעאל אליין האבען מיר א פינפציג טויזענד אידען (כן ירבו) און לויט קאלערס ווילקי זיינען דא ארום 125 טויזענד אידען אין קענעדא. מיט אזא צאהל קען מען שוין אויפטרען עפעס גרויסעס, עפעס ווייכטיגעס.

דא לייגט נאך אבער ניט דיא איינציגע מעגלעכקייט אז אידען האבען אינזער געראט א נאמען פאר פערשפרייטער פון אידעען, זיי האבען אינזער געוואיכט צו ווערען אויף אנדערע אין אין דעם האבען זיי געראט גרויס ערפאלג.

דיא לעצטע עטליכע יאהר זייט עס האט זיך אנגעפאנגען דיא אידישע פרעגע אין קענעדא האבען דיא אידען געקראגען מעהר צו ווייסען וועגען דער קענעדער פאליטיק. דיא טרעטינגליין האט אנגעהויבען וואכסען צווישען אונז בין וואנען מען האט אונז אנגעהויבען אנערקענען אלס מאכט. מיט איבער דיר דערט טויזענד מענשען מוז מען זיך רעכנען, און דיעזע אנערקענונג דארפען מיר זעהען אויסציציען אויף דיא ווייטעס אין מעגליך.

דיא אזוי, דאס ווייסט, אויס יאהר פאר אן אופן מיר קענען איינציגען אינזער מאכט צו גונסטען דער לאנד אן וועלכער מיר וואהנען און פאר אינזער טובה וועגען ווערען מיר מאכטיג ריצליך.

די עלעקשאנס און די בירגער

א גרויסער קאמפף דארף פארקומען אין מאנאט סעפטעמבער, א קאמפף אין ווערכע א ע בירגער פון לאנד מוזען אנטהייל נעהמען און ענטשיידען מיט וואס עס זאל זיך ענדיגען — מיר מיינען דא דיא קומענדע עלעקשאנס צווישען דיא פערשיעדענע פארטייען פאר קונגרעס באדראכטונג.

דער וואהל קאמפף איז אביסעל אנדערש וויא דיא געוועהנליכע מלחמות צווישען לענדער. עס קומט פאר אחז בזוט פערגיסיגען, סיידען אין ווערה זעלבע מעגע פערע. דער בירגער, וועלכער, איז נוט וויא דער פראכטער סאלדאט וואס מוז זיך שלאגען פאר וועמען מען הייסט אים, פארקעהרט דא לאט ער דיא בירגר זיך אליין אויסצוקלייבען פון וואס פאר א צד ער זאל זיין. קיינער צווינגט אים נוט.

דיא בלוי זיין, דיא וואפען וואס די בירגער בענוצען אין דיעזער מלחמה איז אייך אנדערש וויא דיא מיליטערישע. דער שכל דיענט אלס וואפע אין קיין אינטערעסיגט מען זיך אדער יענעם, הייסט עס, אז אימיצער האט זיך אינטערעסירט בען. עס האנדערט זיך נאר וועגען דער פראגע וואס איז גלייכער? וואס אין בעסער פאר אינז אין אין דיא ווייטערע קורצע פאפולערע וועלען מיר פרובירען צייגען מיט פאקטען וואס קענען נוט אבגעלייקענט ווערען וויא אזוי מיר אלס בירגער און אלס אידען מוזען זיך פיהרען אין דער גרויסער מלחמה צווישען לאריע, באדרען אין ביראסא.

זעהר וועניג מענשען זעהען אייי וואס פאר א פרוווילענע עס איז פאר דיא מענשען פון א לאנד זיך אויסצוזוכען פאר זיך דיא פיהרער און בעראכטע.

פועלע יאהרען האט עס גענומען ביז וואנען קענעדא האט אויסגעהעמפפט רעפרעזענטאטיוו גאווערנמענט, דאס הייסט אז מיר זאלען קענען ווערען אינז זער אייגענע מענשען, אז מען זאל אונז נוט נוייטען אויפגעהמען ווענען עס איז פאר אונזערע שטאט וואהלטער.

אויב, אלזא, אזוי פיעל מיהע איז פערווענדעט געווארען, אזוי פיעל בלוט פערגאסען געווארען, אזוי פיעל ארבייט אויסגעגעבען געווארען בדי מיר, דיא יעצטיגע אייניגונגען פון לאנד זאהלען דאס רעכט צו שטימען פאר דיא וועלכע מיר אריין ווילען, טאהען מיר אט דיעזעס רעכט נוט פערגאכלעסיגען. עס דארף אונז זיין הייליג אלס א פפליכט, דאס איז נאך אבער, נוט אינגאנצען. אויב מיר זוינען נוט פערגאנטערעסירט אין דיא עלעקשאנס, אויב מיר ווענדען נוט אז אונזערע רעפפטע צו געווינען דיא שלאכט, דאן האבען מיר נוט אויז זיי נען אונזערע אייגענע אינטערעסען, מיר ווייגען נוט אויסען אונזער אייגענע טיכה.

אייער וואוס אין אינפלוענס איז
העפליכטס געבעטען צו ווידער
ערוועהלען דעם אידען פרייד

ר. ביקערדייק

מיגראל קאנדידאט פאר סט לארענס
דיוויזשען.

אם 21־טען סעפטעמבער

פאר וואס מיר זאלען
וואוטען
פאר דער ליבעראל פארטיי

ONTARIO

פאר וואס מיר זאלען

וואוטען

פאר דער ליבעראל פארטיי

SIR WILFRID LAURIER

רעגירונגס פארטיי און איהרע געגנער

רעסיפראסיטי איז גוט פאר קענעדע

דרוק פון „קענעדער אדלער"